మనిషికి మనిషికి మధ్య

సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు.

గాలి విపరీతంగా వీస్తున్నది.

ఒక పక్కనుంచి మేఘాలు కమ్ముకుని వస్తున్నాయి.

త్వరత్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ వస్తున్నాడు కోటిగాడు.

వాడికి ఆ రోజు కూలీ ఒక రూపాయి ఎక్కువే దొరికింది. అదే వాడి ఉత్సాహం, ఆనందం.

దారిలో ఒక పది పైసలు పెట్టి మల్లెపూల దండ కొన్నాడు. పిచ్చమ్మకి మల్లెపూలంటే మహా ఇష్టం. కానీ, ఎప్పుడూ మల్లెపూలు కొనే ఆర్థిక స్తోమత ఏదీ?

వేగంగా అడుగులు వేస్తున్నాడు.

చమట పట్టిన శరీరానికి చల్లటి గాలి తగులుతుంటే ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టు ఉంది.

పన్నెండేళ్ళ వయసు గల అతని కూతురు పిచ్చమ్మ కూడా పదిహేను రోజుల క్రితం దాకా పని చేస్తూనే ఉన్నది.

స్కూలు పంతులు ఉద్యోగం చేస్తున్న కృష్ణమూర్తి బ్రహ్మచారి. అతని గది రోజుకు రెండు పూటలా శుభ్రం చేసి, కూజాలో మంచి నీళ్ళు పెట్టడం పిచ్చమ్మ పని. అతను నెలకు ఆమెకు ఇచ్చేది అయిదు రూపాయలు.

పిచ్చమ్మకూ, కోటిగాడికీ కృష్ణమూర్తి మాస్టారు ఇచ్చే అయిదు రూపాయల కన్నా ఆయన మంచితనం, పిచ్చమ్మకు ఆయన అందించే ఆప్యాయత, ఆదరణ అంటే ఇష్టం.

కృష్ణమూర్తి పదిహేను రోజుల క్రితం వాళ్ళ ఊరి నుంచి అతని తల్లికి ఆరోగ్యం సరిగ్గా లేదని వచ్చిన టెలిగ్రామ్ అందుకని హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

కారు మేఘాలు బాగా కమ్ముకుపోయాయి. పెద్ద పెద్ద ఉరుములు, మెరుపులు కూడా వస్తున్నాయి.

కోటిగాడు వేగంగా నడుస్తున్నాడు.

అతను కూలి పని చేసిన రోజు మూడు నాలుగు రూపాయలు సంపాదిస్తాడు. రెక్కాడని రోజు డొక్కాడదు. అతని భార్య పిచ్చమ్మను కనగానే కోటిగాడినీ, పిచ్చమ్మనూ వాళ్ళ ఖర్మానికి వదిలేసి, తను ఈ లోకం నుంచే శాశ్వతంగో సెలవు తీసుకుంది. అప్పటినించీ కోటిగాడే నానా అవస్థలూ పడి పిచ్చమ్మను పెంచుకొస్తున్నాడు.

టపటపా చినుకులు పడటం ప్రారంభించాయి.

కోటిగాడు పరుగెత్తుకుంటూ ఇల్లు చేరాడు.

ఆ కాస్త వర్షానికే బాగా తడిసిపోయాడు.

తడిసిన జుట్టును సర్దుకుంటూ గుడిసె తలుపు తోశాడు.

"పిచ్చమ్మా!" అన్నాడు ప్రేమగా.

గుడిసెలో లాంతరు ఇంకా వెలిగించలేదేమో..చీకటిగా ఉంది.

రోజూ తన కోసం గుడిసె ముందరే నించుని ఉండే పిచ్చమ్మ ఆ రోజు ఎక్కడికి వెళ్ళిందా అనుకున్నాడు.

జేబు తడివి అగ్గిపెట్టె తీసి, చూరుకు వెళ్ళాడగట్టిన లాంతరు వెలిగించాడు.

చుట్టూ చూశాడు.

గుడ్డిగా వెలుగుతున్న లాంతరు గాలికి అటూ ఇటూ ఊగుతున్నది.

ఆ గుడ్డి వెలుతురులోనే, ఒక మూలగా ఉన్న కుక్కి నులక మంచం మీద పడుకుని ఉన్న పిచ్చమ్మను చూశాడు.

గబగబా మంచం దగ్గరకు వెళ్ళి పిచ్చమ్మ నుదురు మీద చేయి వేసి, "పిచ్చమ్మా" అని నెమ్మదిగా పిలిచాడు,ఆప్యాయత నిండిన కంఠంతో.

ఆమె శరీరం కాలిపోతున్నది.

అతని పిలుపులోని తీయదనానికీ, అతని చేతిలోని చల్లదనానికీ ఆమె ఓపిక తెచ్చుకుని, నీరసంగా కళ్ళు తెరిచింది.

"ఏటి, పిచ్చమ్మా, జొరం వచ్చినాదా?" మెల్లిగా అడిగాడు కోటిగాడు.

పిచ్చమ్మ నీరసంగా తల ఊపింది. నెమ్మదిగా అన్నది: "పొద్దుటేల నుంచీ ఇట్టాగేఉండాదయ్యా. అదే పోద్దిలే అని గంజి కాసుకుకు తాగినా. జొరం తగ్గనేదు సరికదా పెరిగినాది!"

కోటిగాడు పిచ్చమ్మ అలా చెప్పగానే విలవిలలాడిపోయాడు.

తన సర్వస్వం అయిన పిచ్చమ్మకి జ్వరం అంటే వాడికి వచ్చిన దానికన్న ఎక్కువ బాధపడిపోయాడు.

ఆమె జుట్టు ప్రేమగా నిమిరాడు.

"పొద్దిలే, పిచ్చమ్మా, తగ్గిపోద్దిలే. డాకటేరు బాబు దగ్గర మంచి మందు ఉండాది. ఆ మందేసుకోగానే తగ్గిపోద్ది"

పిచ్చమ్మ ఒకసారి కోటిగాణ్ణి చూసి కళ్ళుమూసుకుంది.

కోటిగాడు పక్కనే ఉన్న పాత చీరను పిచ్చమ్మకు కప్పాడు. గబగబా బయటకు వచ్చాడు.

వాన ఇంకా పడుతూనే ఉంది.

ఇంకా పెద్దదయే సూచలేకానీ, తగ్గేట్టు లేదు.

భుజం మీద తువ్వాలు నెత్తిన వేసుకుని చకచకా నడవటం ప్రారంభించాడు.

పిచ్చమ్మకు జ్వరమేమిటి? ఆ జ్వరం తనకన్నా రాకపోయిందే? తనలాంటి వాళ్ళు జ్వరం వస్తే భరించగలరు కానీ, పిచ్చమ్మలాటి పసివాళ్ళకు జ్వరాలు రాకూడదు. వాళ్ళు ఆ బాధని ఎలా భరించగలరు?

పక్క బజారులోని ఆచార్లుగారింటికి వెళ్లాడు.

"అయ్యగారూ!" అని పిలిచాడు బయటినుంచే.

ఆచార్లుగారు బయటికి రాగానే పిచ్చమ్మకు జ్వరం వచ్చిందని చెప్పాడు కోటిగాడు గాభరాగా.

"జ్వరానికే అంత గాభరా ఏమిటోయ్! మందిస్తాను. తీసుకెళ్లు. మరి మందుకు పావలా తెచ్చావా?" అన్నాడాయన.

ఆయన ఒకసారి మందిస్తే పావలా తీసుకుంటాడు. ఆ దరిదాపుల్లో అంత తక్కువ డబ్బుకు పలకరించి మందిచ్చేది ఆయన ఒక్కడే! అందుకే కూలీ జనం, మరీ బీదవాళ్ళు అదరూ ఆయన్ను దేవుడిలా చూస్తారు.

కోటిగాడు పావలా ఇచ్చి, మందు తీసుకువెళ్ళాడు.

పిచ్చమ్మ ఆ రోజు మందు వేసుకుని పడుకుంది.

కోటిగాడు నిద్ర పోకుండా పక్కనే కూర్చున్నాడు ఆ రాత్రల్లా.

ఆ రాత్రే కాదు, అలా పది రాత్రులు నిద్రాహారాలు లేకుండా పిచ్చమ్మనే అంటిపెట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

జ్వరం ఏ మాత్రం తగ్గలేదు సరికదా ఎక్కువయింది. అంతేకాదు, పిచ్చమ్మకు

విపరీతమైన కడుపు నొప్పి, మనిషి బాధతో మెలికలు తిరిగిపోవటం... కోటిగాడు చూడలేకపోయాడు.

ఆచారిగారి పావలా మందు పనిచేయడంలేదని తెలుసుకున్న తరువాత వేరే డాక్టరుకు పిచ్చమ్మను చూపించాడు. తన దగ్గర ఉన్న సామాను కూడా అమ్మి మందు ఇప్పించాడు కానీ, తగ్గలేదు సరికదా ఎక్కువయింది. పెద్ద ఆసుపత్రిలో చేర్పించి సీసా మందు ఎక్కించాలన్నాడు డాక్టరు. అలా అయితేనే కానీ తగ్గదన్నాడు.

పెద్ద అసుపత్రి అంటే ధర్మాసుపత్రి.

అక్కడ డబ్బులిచ్చిన వాళ్ళకు ధర్మంగా వైద్యం చేస్తారు. డబ్బులివ్వని వాళ్ళకు ధర్మాలు లేవు.

అందుకని కోటిగాడు పెద్ద అసుపత్రి ఛాయలకే వెళ్ళలేకపోయాడు.

కనపడ్డ ప్రతీ డాక్టర్ కాళ్ళూ పట్టుకున్నాడు.

మా కాళ్ళు పట్టుకునే బదులు, ఇంకెవడి కాళ్ళో పట్టుకుని మా ఫీజు తెచ్చి ఇస్తే వస్తామన్నారు వాళ్ళు.

కనపడ్డ ప్రతివాడి కాళ్ళూ పట్టుకుని బ్రతిమిలాడాడు.

డబ్బు ఉన్న వాడికి ఎవరయినా డబ్బు ఇస్తారు కానీ, ఈ లోకంలో డబ్బులేని వాడికి డబ్బు ఇచ్చే దెవరు?

కోటిగాడికి కర్తవ్యం తోచలేదు.

అనుభవం మాత్రం వచ్చింది.

మనుషుల్లో అందరిలోనూ మానవత్వం ఉంటుందని అనుకోవటం పొరపాటని తెలుసుకున్నాడు.

పదవ రోజు కూడా మందు ఇప్పించటానికి డబ్బు అప్పు దొరకక ఇంటికి చేరాడు కోటిగాడు.

అతనికీ పది రోజుల నుంచి నిద్రాహారాలు లేకపోవటం వల్ల మనిషి బాగా నీరసించిపోయాడు. కళ్ళు తిరిగినట్టయి నెమ్మదిగా మంచం మీద కూర్చున్నాడు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

పిచ్చమ్మ దీనంగా...."అయ్యా! మందు ఇప్పించవా?" అని అడుగుతున్నట్టయింది.

చటుక్కున కళ్లు తెరిచాడు.

ఎదురుగా పిచ్చమ్మ పడుకుని ఉంది. ఆమె కళ్ళు మూసుకుని ఉన్నాయి. మూసుకుపోయాయి అంటే బాగుటుందేమో? ముఖం అంతా పీక్కుపోయి ఉంది. ఆమె శరీరం పూర్తిగా ఎండిపోయిన కట్టెలా ఉంది.

కోటిగాడికి గుండె తరుక్కుపోయింది.

నెమ్మదిగా 'పిచ్చమ్మా" అని పిలిచాడు.

ఆమె పలకలేదు.

ఆమె నుదుటి మీద చేయి వేశాడు. మళ్ళీ నెమ్మదిగా పిలిచాడు. ఆమెలో చలనం

లేదు.

కోటిగాడు కంగారు పడ్డాడు. గాభరాగా చూశాడు.

ఆమె గుండెలు ఎగిసి పడుతున్నాయి.

శ్వాస ఉందన్న మాట.

కోటిగాడికి ధైర్యమే వచ్చిందో, భయమే వేసిందో కానీ ఒక్కసారిగా భోరుమని ఏడ్చాడు.

వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

"నన్నొదిలి వెళ్ళకు, పిచ్చమ్మా" అని అరిచాడు.

"నువ్వు పోయేట్టుంటే ఇద్దరం కలిసే వెడదాం పిచ్చమ్మా" అని అని విలపించాడు.

అలా ఎంతసేపో ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు.

ఇక ఏడవటానికి కూడా శక్తి లేకేడవటం మానేశాడు.

కళ్ళలో నీళ్ళు కూడా ఇంకిపోయాయి కాబోలు, బయటకు రావటం మానేశాయి.

చీకటి పడటం వల్ల ఏమీ కనబడటం లేదు.

లేచి వెళ్ళి లాంతరు వెలిగించాడు.

కడుపులో ఆకలి అవురావురుమంటున్నది.

హృదయంలో బాధ రంపపు కోత కోస్తున్నది.

కుండలో నీళ్ళు కడుపు నిండా తాగాడు.

మళ్ళీ వచ్చి మంచం మీద కూర్చున్నాడు.

పిచ్చమ్మ వేపు చూశాడు.

ఇంకా కళ్ళు మూసుకునే ఉంది.

అదే నయమేమో?

తెరలు తెరలుగా వచ్చే కడుపులోని నెప్పికి ఆమె మెలికలు తిరిగిపోతూ, మృత్యుద్వారం ముందు కొట్టుమిట్టాడే కన్నా అలసిపోయి, ఓపిక లేక, ఆదమరచి స్పృహ లేకుండా అలా పడుకోవటమే మంచిదేమో?

పిచ్చమ్మకు అసలు నయమవుతుందా? అదే కోటిగాడి మనసులో కోటి గొంతుల ఆవేదన.

పిచ్చమ్మ తన ప్రాణం.

భార్య పోయిన తరువాత మరీ దగ్గరయి తన తోడే, తన ప్రాణం కన్నా మిన్నగా, కంట్లో పాపగా చేసుకున్న పిచ్చమ్మ. తన కష్టాల్నీ, బాధల్నీ అతి చిన్న వయసు నుంచే పంచుకుంటున్న పసిపిల్ల.

పిచ్చమ్మ తనకు దక్కాలంటే మార్గం ఏమిటి?

కోటిగాడి హృదయం అలిసిపోయింది.

అలాగే మంచం మీద పిచ్చమ్మ పక్కనే నడుం వాల్చాడు.

ఆ మగతలోనే అదో ఆలాపన.

తను గబగబా నడుస్తున్నాడు, భుజాన పిచ్చమ్మను వేసుకుని. ఆ పెద్ద భవనం ముందు ఆగాడు.

ఒక క్షణం ఆలోచించి, చటుక్కున లోపలకు వెళ్ళాడు.

డాక్టరు ఇతన్ని చూడగాన ముఖం చిట్లించుకున్నాడు.

'మళ్ళీ వచ్చావా?' అన్నాడు.

'అవును' అన్నాడు కోటిగాడు, పిచ్చమ్మను ఆ ప్రైవేటు హాస్పిటల్ బెడ్ మీద పడుకోబెడుతూ.

'డబ్బు తెచ్చావా?' అడిగాడాయన.

'లేదు!'

'మరి?'డాక్టరు భృకుటి ముడిచాడు.

'ముందు మందివ్వండి. నా పిచ్చమ్మను బ్రతికించండి'.

డాక్టరుకి కోపం వచ్చింది.

'యూ ఫూల్!' చేయి బారునగా జాపి 'గెటౌట్!' అన్నాడు.

కోటిగాడు ఆయన కాళ్ళు పట్టుకుని బ్రతిమిలాడుతున్నాడు.

'ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి?' విసుక్కున్నాడు.

ఆయన కాళ్ళు విదిలించుకుని కోటిగాణ్ణి తోసేశాడు.

'బయటకు పోతానా, గెంటించనా?' అరిచాడు.

కోటగాడి ముఖం ఎర్రబడింది.

మనిషి ఒక్కసారిగా ఊగిపోయాడు. గబగబా ముందుకు వెళ్ళి డాక్టరు పీక పట్టుకున్నాడు. గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. మరీ గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

'మందివ్వవా.. నా పిచ్చమ్మకు మందివ్వవా?' పిచ్చిగా అరిచాడు కోటిగాడు.

డాక్టరు విలవిల లాడాడు.

పోలీసులు వచ్చారు. కోటిగాణ్ణి అరెస్టు చేశారు.

'డాక్టరుని చంపినందుకు నీకు ఉరిశిక్ష' అన్నది న్యాయస్థానం.

'వీల్లేదు.' పెద్దగా అరిచాడు కోటిగాడు.

'నువ్వు చెప్పు, పిచ్చమ్మా, డాకటేరు గారిని నే కావాలని చంపేనా?'

పిచ్చమ్మ పలకలేదు.

ఆమెకు నిజం చెప్పటం ఇష్టంలేక ఈ లోకం నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

ఎవరో ఆమె మీద పూర్తిగా దుప్పటి కప్పేశారు.

'పిచ్చమ్మా!' పెద్దగా అరిచాడు కోటిగాడు.

చటుక్కున లేచాడు.

అతని ఆలాపన ఆగిపోయింది.

కల కరిగిపోయింది.

భయంభయంగా చూశాడు.

పిచ్చమ్మ గుండెలు కదులుతున్నాయి.

పిచ్చమ్మ నిజంగా చనిపోలేదన్నమాట.

తనకు ఉరిశిక్ష వేయలేదన్న మాట.

'పీడకల' అనుకుని మళ్ళీ పడుకున్నాడు.

పిచ్చమ్మ మీద చేయి వేసి ఆమెకు దగ్గరగా పడుకున్నాడు.

లాభం లేదు. తను పిచ్చమ్మకు నయం కావాలంటే ఏదో చేయాలి.

ఆమె అలా బాధ పడుతుంటే తానిక చూడలేడు.

త్వరగా ఏదో చేసి, పిచ్చమ్మను దక్కించుకోవాలి. కానీ, ఏం చేయాలి?

ఏం చేయాలి?

అతని మనసులో అంతా కంగారుగా ఉంది.

అలా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు.

ఎన్నో రకాల ఆలోచనలు వచ్చినాయి.

కొన్ని నిర్ణయాలు కూడా చేసుకున్నాడు.

అలిసిపోయి ఆదమరిచి నిదురపోయాడు.

హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది.

చటుక్కున లేచాడు.

సూర్యుడు కళ్ళలో పొడుస్తున్నాడు.

అంటే, బాగా తెల్లవారిందన్న మాట.

అప్పుడే చూశాడు. పిచ్చమ్మ మంచం మీద లేదు.

కింద పడి ఉంది.

మళ్ళీ ఆ మాయదారి కడుపునొప్పి వచ్చింది కాబోలు, మెలికలు తిరిగిపోతున్నది.

బాధగా అరవటానికి కూడా సత్తువ లేక, నీరసంగా నోరు తెరిచి మళ్ళీ మూసుకుంటున్నది.

ఎంత ప్రయత్నం చేసినా నోట మాట రావటం లేదు.

'పిచ్చమ్మా, పిచ్చమ్మా!' అంటూ కోటిగాడు ఆమెను లేవదీసి మళ్ళీ మంచం మీద పడుకోబెట్టాడు.

అయినా, ఆమె అలా బాధపడుతూనే ఉంది.

తను ఆ సమయంలో పిలిచినా ఏ డాక్టర్లూ రాడు. అలా రోజూ జరుగుతున్నదే.

అందుకే బయటకు పరుగెత్తలేదు కోటిగాడు.

అందుకే నించుని పిచ్చమ్మను చూస్తున్నాడు.

ఆమె బాధ క్షణ క్షణానికీ పెరుగుతున్నదే తప్ప తగ్గటం లేదు.

ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు తలపంకించాడతను.

గుండె నిబ్బరం చేసుకున్నాడు.

తెల్లవారినా ఇంకా వెలుగుతున్న లాంతరు ఆర్పేశాడు.

లాంతరులోని కిరసనాయిలు తీసి మంచం మీద, పిచ్చమ్మ మీద పోశాడు. మిగిలింది తన బట్టల మీదా, శరీరం మీదా పోసుకున్నాడు. అగ్గిపెట్టె తీసుకువచ్చాడు.

తను వెళ్ళి పిచ్చమ్మ పక్కనే పడుకుని, ఆమెను హృదయానికి హత్తుకున్నాడు.

ఆమె నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

అగ్గిపుల్ల వెలిగించబోయాడు.

"పిచ్చమ్మా!" అంటూ లోపలకు వచ్చాడు కృష్ణమూర్తి.

చటుక్కున లేచాడు కోటిగాడు.

"పిచ్చమ్మకు ఒంట్లో బాగాలేదుట?" తన ధోరణిలో మామూలుగా అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

కోటిగాడు ఒక్కసారిగా కృష్ణమూర్తి కాళ్ళ మీద పడి బావురుమన్నాడు.

తను పడ్డ కష్టాలూ, చివరకు తను చేసుకున్న నిర్ణయం కూడా వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూనే చెప్పాడు.

కృష్ణమూర్తి నిర్ఘాంతపోయాడు.

అతను కోటిగాడి హృదయం లోని బాధను పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాడు.

అప్పటికప్పుడు టాక్సీ పిలుచుకు వచ్చి, పిచ్చమ్మను ఒక ప్రైవేటు హాస్పిటల్‌కు తీసుకు వెళ్ళాడు.

డాక్టరు చేత పరీక్ష చేయించాడు.

ఎంత ఖర్చయినా సరే ముందు పిచ్చమ్మకు ప్రాణం పోయమన్నాడు.

పిచ్చమ్మను ప్రత్యేకమైన గదిలో మంచం మీద పడుకోబట్టి డాక్టరు పరీక్ష చేస్తున్నాడు.

కోటిగాడి హృదయం అమితమైన ఆ కృతజ్ఞతాభావాన్ని తనలో దాచుకోలేక పోతున్నది. వాడు మాటిమాటికీ కృష్ణమూర్తిని చూసి నమస్కారాలు చేసేస్తు న్నాడు. అతని కళ్ళలో నీళ్ళు అలా అలా కృష్ణమూర్తి మీద ఎనలేని భావాన్ని, మాటలకు అతీతమైన భావాన్ని కురిపిస్తే, ఎండిపోయిన ముఖం మీద నుంచి కిందకు కారుతున్నాయి. అతని కళ్ళకు కృష్ణమూర్తి ఎన్నో మానవత్వపు శిఖరాల మీద మరీ ఎత్తుగా కనబడుతున్నాడు. దేవుడు అంటే నిర్వచనం అప్పుడే నిజంగా తెలిసింది కోటిగాడికి.

కృష్ణమూర్తి మాత్రం గాభరాపడుతున్నాడు. ఎవరూ లేని ఈ ఊళ్ళో అప్పు రాలుగా, తన స్వంతం కన్నా స్వంతంగా చూసుకుంది పిచ్చమ్మ. పన్నెండు సంవత్సరాల పసిడి ప్రాయంలోనే చెప్పలేని ఆప్యాయతను, అనురాగాన్ని పంచి ఇచ్చింది. తను ఎవరు? ఆమె ఎవరు? తనిచ్చే చాలీ చాలని డబ్బు కోసం ఆమె తన కోసం అంత కష్టపడవలసిన అవసరం ఏమిటి? అంటే పిచ్చమ్మకూ, తనకూమధ్య చెప్పలేని అనిర్వచనీయమైన అనుబంధం ఏదో ఉందన్నమాట.

అదేనేమో మనిషికీ,మనిషికీ మధ్య ఉండే అనుబంధం! మనిషి మనిషిగా చూసే మానవత్వం.

కోటిగాడు డాక్టరు కృష్ణమూర్తితో ఏదో చెబుతుంటే అర్థం కాక చూస్తున్నాడు.

కృష్ణమూర్తి డాక్టరుకు కొన్ని నోట్లందించాడు.

కోటిగాడికి అర్థం అయిందల్లా ఒక్కటే.

పిచ్చమ్మకు సీసా మందు చేతిలోని నరం ద్వారా ఎక్కించాలి. కనీసం మూడు నాలుగు సీసాలు ఎక్కిస్తే కానీ, మనిషి తేరుకోదు.

కోటిగాడిలో గాభరా చూసి విషయం మార్చటానికి అన్నాడు కృష్ణమూర్తి:

"నేను హఠాత్తుగా ఇంటికి వెళ్ళటం వల్ల పిచ్చమ్మకు మందులు ఇప్పించలేకపోయాం. మా అమ్మగారికి తగ్గేదాకా ఉండి వచ్చేసరికి నాకు బాగా ఆలస్యం అయింది. అయినా, ఫరవాలేదన్నాడులే డాక్టరు. మనిషి బాగా నీరసంగా ఉంది. గ్లూకోజ్ ఎక్కిస్తే మనిషి తేరుకుంటుదన్నారు. కడుపులో ఏవో అల్సర్సు ఉన్నాయట. ఇంజక్షన్లు చేశాడు. గాభరా పడేందుకు ఏమీ లేదు!"

కోటిగాడు అన్నీ విని కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. అంతకన్నా అతను మాత్రం ఏం చేయగలడు?

పిచ్చమ్మకు మోచేతి దగ్గర నరంలో సూది గుచ్చి, సీసా మందు ట్యూబ్ ద్వారా తగిలించాడు డాక్టరు. ఒక ఇనుప స్టాండ్‌కి సీసాను తల క్రిందులుగా వేలాడగట్టాడు. సీసాలో మందు నెమ్మదిగా గొట్టం ద్వారా పిచ్చమ్మ శరీరంలోకి ఎక్కుతున్నది. కృష్ణమూర్తి పిచ్చమ్మ చేతి దగ్గర సూది గుచ్చిన చోట కదలకుండా పట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

కోటిగాడు నేల మీద కూర్చుని, అటే చూస్తున్నాడు.

మందు మెల్లగా ఎక్కుతున్నది.

"నేను పట్టుకుంటాను. మీరు కాఫీ తాగిరండి, సారూ" అన్నాడు కోటిగాడు.

కృష్ణమూర్తి కూడా అలసిపోయి ఉండటం వల్ల, కోటిగాడికి ఎలా పట్టుకోవాలో చూపించి, తను ఎదురుగా ఉన్న హోటలుకి వెళ్ళాడు.

కాఫీ తాగుతూ పేపరు చదువుతున్న కృష్ణమూర్తి ఒక వార్త దగ్గిర ఆగిపోయాడు. భృకుటి ముడిచాడు.

అతనికి చటుక్కున ఏదో స్ఫురించింది. గబగబా హాస్పిటల్ రూములోకి అడుగు పెట్టాడు.

కోటిగాడు జాగ్రత్తగా కూర్చుని ఉన్నాడు.

'ఛా! అలా అయి ఉండదు' అనుకుంటూనే ముందుకు వెళ్ళాడు కృష్ణమూర్తి.

పిచ్చమ్మను చూడగానే ఏదో అనుమానం వచ్చిందతనికి. పరుగెత్తుకు వెళ్ళి నాడి చూశాడు. ఆగిపోయి ఉంది.

కృష్ణమూర్తి పిలవగానే వచ్చిన డాక్టరు పిచ్చమ్మ చనిపోయిందని నిర్ధారణ చేశాడు. తరువాత పిచ్చమ్మకు ఇచ్చిన గ్లూకోజ్, సెలైన్ కల్తీవని బయటపడడం అందువల్లే ఆమె ప్రాణం పోయిందని విచారణలో తేలడం, ఆ మందులు తయారు చేసిన కంపెనీ వాళ్ళను పట్టుకుంటామని మంత్రిగారు మాటఇవ్వడం కోటిగాడి హృదయం వ్యథను మాత్రం తీర్చలేదు.

"మంచివాళ్ళకు మంచి చేద్దామనుకున్నా ఈ సమాజంలో చేయలేకపోయాను" అని బాధపడ్డాడు మానవత్వం ఉన్న మంచి మనిషి కృష్ణమూర్తి. ✿